

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, De Oratione
Mentali Et Mysteriorvm Vitae D.N. Iesv Christi &
benedictae Matris eius meditatione**

Arias, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. V. Proximè item ad eam conducunt locus, tempus & reuerentia
exterior.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48934)

IV.
da bo
borem
d bona
ernam
a tan-
s con-
diffi-
e leste
riam
â, su-
ora-
diffi-
ma-
ter-
atio
om-
rem
im-
è æ-
mè
an-
re,
uid
io,
am
e-
do
m

DE ORAT. MENTALI. 39
locum pusillanimitati aut tepori, &
sustine Dominum.

CAP. V.

*De alijs rebus que proximè orationi
conducunt, qualia sunt locus, de quo
iam agemus, & tempus, & reue-
rentia exterior, de quibus postea.*

AGBENTES de primo reci-
tandi rosarij modo, qui ora-
tione vocali peragitur, non-
nulla de loco & tempore ad eamde
peragendam idoneis seligendis, &
quâ eadem reuerentiâ & attentione
instituenda sit diximus, at quoniam
hæc non minus orationi mentali
necessaria sunt quin imo magis et-
iam particulariter, idque ob alias
rationes prægnantiores, nunc de ijs
magis exactè loquemur. Primum
itaque, ad orationem mentalem be-
nè instituendâ, cõuenientissimû est,
seligere locum eidem inprimis ido-
neum, angustum scilicet cubiculum
aut facellum domesticum, aut sub-
urbanum, in quod se quietè quis sine
impe-

impedimento mysteria diuina me-
ditaturus abdat. Qui cum amico de
aliquo magni momenti quodque
placeat, negotio agere voluerit, ab
alijs eum hominibus sequestrat, ad
agros deducit, aut eidem secum co-
clauui includit, vbi nemo sermonem
impediat aut interrumpat. Oratio
familiaris animæ cum Deo collo-
quium est, in quo de maximi ponde-
ris negotio, quodque maximè dele-
ctet animam agitur; quare vt atten-
ta sit, vtque eam nemo impediat, o-
mni quo potest studio allaboret vt
locum secretum diligat. Ita nos id
Matth. 6. edocet Christus dicens: *Tu autem
cum oraueris, intra in cubiculum tuum,
& clauso ostio ora Patrem tuum in
abscondito.* Suo quoque nos id exēplo
edocuit, cum ad vsque annum tri-
cesimum solus domi egit clausus, &
Evangelij prædicationem auspica-
turus in desertum se cōtulit, & qua-
draginta ipsis diebus in solitudine
orationi vacauit. Quin etiam post-
quam docendo miraculaque eden-
do, opus nostræ Redemptionis ope-
rari

DE ORAT. MENTALI. 41
rari coepit, sæpenumero de nocte,
tum hortum, tum montem perijt, ab
Apostolis sequestratus, solusque o-
rationi ibi vacauit, & noctes inte-
gras vigil eidem tacitus impendit.
Tandem etiam cum in horto supre-
mum oraret, à tribus se remouit A-
postolis quantum iactus est lapidis.
Certum est autem, Christum, ad at-
tentius orandum, in humanitate sua *Marc. 6.*
sacratissima solitudine opus non *Luc. 22.*
habuisse, cum nihil ipsum impedire
posset, sed docere voluit, quam no-
bis sit secretum ac quietum cum at-
tentione maiori & affectu orandum
seligere locum necesse. locum autem
orationi idoneum imprimis requi-
ri, certissimum est, cum suo nos
Dominus exemplo, tot in deserto
diebus, tot in montibus agens no-
ctibus id docere voluerit. Hinc Gre-
gorius Nazianzenus: Præclara & *Orat. de*
pulchra est solitudo ac quies ad o- *fonenda*
randum & cum Deo agendum. De- *paupertate.*
monstrat id mihi mons Carmelus,
in quo orauit Elias, & solitudo in
qua Ioannes Baptista commoratus
est

est & orauit; mons quoque quem sepius Christus Iesus, secum ipse locuturus petijt, is enim ipse, qui

In Apolo.

homo orabat, verè erat Deus quem orabat. Alio autem loco idem Doctor ait: Quandoquidem licuerit solitudinem deligo, eamque mihi soliciam adopto; hæc enim mihi vera quædam mater est, quæ mihi, quò mentem ad Deum sustollam, eiusque diuinitatis participem, auxilio est.

*De com-
parat regis
& mona-
chi.*

Eadem luce illustratus Chrysof. solitudinè, quæ sc. melius orandi causa deligitur, etiam in hac vita iustos ait bonis spiritualibus satiari, eisque gratiã impetrare, quò læti hilaresque hac egrediètes, Dei tribunali sistantur

Tametsi autem omnium minimè sit vitam solitariã eligere, sed paucissimorum; locum tamè solitarium ad secretò cum Deo diebus aliquot agendum, idque orationis tempore, de quo hic agimus, seligere, omniũ est. Ita fecere sancti illi Archiepiscopi Gregorius & Chrysofomus, innumerique alij prælati & antistites, vti post videbimus; qui tametsi gra-

DE ORAT. MENTALI. 43

grauissimis maximeque necessarijs
rebus in Dei Ecclesia occuparentur,
ad tempus tamen ijsdem se expedire
nouerāt, quò in solitudine soli Deo
vacarēt, & spiritū quodammodo re-
sumerent, vt suo dein melius officio
ac munere fungerentur. In Sacris
litteris varia huiusce rei exempla
reperire est. Isaac in agro versaba-
tur, appellente è Mesopotamia spō-
sa Rebecca, aitque Scriptura, illum *Gen. 24.*
vespere ad meditandum egressum
esse, id est, (vt quidem Hieronymus,
alijque interpretes exponunt, & He- *Dionys.*
bræi ipsi affirmant) solitudinem ad *Carthuf.*
orandū resq; diuinas quietiūs con- *ibid.*
tēplandas petiuisse. Iacob ad pater- *Gen. 32.*
nam cū vxoribus, filijs & vniuersa
familia domum rediens, greges oēs
& comites Iordane traiecto, prēmī-
sit, & solus ipse in agro oratur⁹, me-
ditaturusq; cęlestia, mansit: atq; hic
missus ad eū visitandū angelus, qui
nomē illi Israelis, Iacobi loco, im-
poluit. Sara puella, quæ Tobix iu- *Tob. 3.*
nioris dein vxor fuit, dicitur con-
clauē secretum & sublime, quod in
eum

eum vsum domierat, conscendisse
& triduo ibi inclusa orationi medi-
tationique vacasse. Tradit item sa-

Iudit. 89
Ab. 10.

crā Scriptura, Iudith viduam, in
summo domus fastigio secretū ha-
buisse velut oratorium, in quod se
oratura abdebat. Apostolum Petrū
refert Lucas, dum quadam in domo
hospitaretur, circa meridiem, im-
pransum ad orationem se contulisse,
& eadem de causa cōclauē, quod
in domus erat superioribus petiisse,
ibi se adorandum composuisse, &
coelitus visitatum fuisse. In hoc igitur
semper veri Dei serui sedulo in-
cubere, vt si quo modo fieri pote-
rat, solitarium & quietum ad oran-
dum locum captarent.

Vbi igitur similem in locum se
abdiderit homo, si vocalem fundere
orationem voluerit, parum refert,
locusne lumen habeat, aut obscurus
sit. At si mentalem instituere & me-
ditari diuina voluerit, de quo hic
potissimū agimus, in tenebris illum
agere, omni lumine secluso satius
fuerit. Si de nocte orare decreuerit,
tem-

DE ORAT. MENTALI. 45

tempus ipsum caliginosum nulla alia adhibita diligentia, exstincta dumtaxat candela, maximè rei huic proprium est. Sin verò interdiu quodam in cubiculo oret, fenestras & ianuas omnes claudat oportet. Si in agro locoque patulo, qui occludi nequit, conetur, cum id commodè fieri possit, oculos claudere, aut vultum saltem velo aliquo tegere; si nec id fieri commodè potuerit, internam saltem attentionem habere studeat, nec in hanc illamue in partem oculis vagetur.

Permagni verò ad orationem mentalem refert, in tenebris agere; commodè autem ipsum intelligi nequit, nisi re ipsa quis sit expertus: tamen si id ipsa satis conuincat ratio, cum ad orationem mentalem maxima opus sit attentione, atque ut anima introrsum penitus collecta sit. Si ergo in lumine quis oret, in singula obiecta oculos coniecit, atque ita multum interiori attentioni, quæ visu dispergitur ac perditur, deccedit. Adhæc sicut gratuitum donum

Dei

46 FRANC. ARIAS CAP. V.

Dei est, ritè orationem peragere, hinc si quem ipse viderit, quò melius oret ac mysteria sua meditetur, exteriori se lumini & visus solatio priuare eius loco, multo melius internam animæ lucem, ad contemplanda diuina, voluptatem quamdam & interiorē bonæ orationis consolationem tribuit.

Lib. 4. c. 4 Hinc præclarè Simon de Laffia de nocturnis loquens vigilijs: Et si solatio sit solis lumen, & eius adminiculo omnium creaturarum ornatū intueri; multò tamen melius est, quando quis de nocte exsurgit, vt in oratione vigilet, mentis oculis lucem diuinam, & regis cœlestis substantiarumq; supernarum pulchritudinem intueri. Hinc satius ait esse, vt qui orat, in tenebris agat; nam tenebræ corporales spirituales lucē nobis afferunt. Ita namque fit, vt maiori luce & claritate interna, ac maiori quiete, se ipse quis videat, & legem diuinam contempletur. In huius rei confirmationem notat, vnam è præcipuis, ob quas diuina sapien-

DE ORAT. MENTALI. 47

pietia voluit, vt Christo pro nobis
patiente, in meridie, sol obscuratus
sit, & vniuersam terræ faciem texe-
rint trium horarum tenebræ, causis
fuisse, vt scilicet homines, in hac ca-
ligrine agentes, nec huc illucque sen-
sibus diuagari valentes, in se ipsos
ingredientes, & in interiori se ani-
mæ colligentes, mysterij quod tum
in terra agebatur magnitudinem
considerarent; ac qui tum Ierosoly-
mis versabantur, innocentiam pa-
tientis Redemptoris agnoscerent,
& miraculorum sanctorumque o-
perum, quæ ipsum patrantem vide-
rant, memoriã refrigerarent. Et sanè
plurimi illorum hoc modo permoti
sunt, & ad urbem compuncto corde
mœrentes, commissa plangentes, in-
que contritionis argumentum pe-
ctora tundentes rediere. Hunc item
solis defectum fieri voluit Deus, vt
qui illum in varijs mundi partibus
intuebantur, magnum aliquod in
terra miraculum fieri agnoscerent,
& vt postea Euangelij prædicatio-
nem audientes, meminissent, hoc
esse

*Epist. II.
ad Apollo-
phanem.*

esse illud miraculum, quod in tenebris iam ante meridianis annotassent itaque facilius ad fidem conuertentur, uti Diuo Dionysio Areopagita, aliisque, qui huius occasione ad Christum transiere, contigit.

Hoc item nos docuit Christus Dominus, quod non modo montes orationis causa peteret, sed noctem ad hoc potissimum deligeret, ac nocturnas tenebras & quietem, pro nostra orando salute, nobis ad exemplum, traduceret. Elias item Propheta in monte Carmelo interdum ad orandum se composuit, quando scilicet interiori orationis affectu pluuiam à Deo petijt; sed ait sacerdotus, in terram illum se prostrauisse, caputque dimissum inter genua declinasse. Idem in monte Oreb orans, ac uisitacionem supremam exspectans, suo vultum pallio cooperuisse dicitur. Quid sibi vult Propheta, modo faciem intra genua dimittens, modo pallio eandem, dum orationi vacare vult, velans? Hoc scilicet artificio (ut loci huius dicunt

3. Reg. 18.

3. Reg. 19.

DE ORAT. MENTALI. 49

cunt interpret) vsus est, vt vultu te- *Lyranus*
cto, oculisque clausis, orationi in- *ibidem.*
ternæ mentalique quam faciebat, *Dionysius*
maiori attentione & affectu vaca- *Carth.*
ret. Hinc & sancti omnes, qui in mé-
tali se oratione exercuere, noctur-
nas semper tenebras cōlectati sunt,
aut interdiu loca secreta & clausa
adiere, in quibus solares radij rerum
coelestium contemplationem mini-
mè impedirent. Propterea etiam D. *Collat 9.*
Antonius, referente Cassiano, cum *c. 30.*
totas noctes orando traduxisset, ad-
uentante luce, cum sole expostula-
bat, quòd lumine illo exteriori, quo
oculi corporei illustrabantur, in-
teriore animæ contemplationem
impediret.

CAPVT VI.

*Quale tempus Orationi mentali ap-
tū eligendum sit?*

Loco recollecto & secreto
selecto, tempus item orationi
peragenda oportunum deli- *D Th in*
gendum est. Nam etsi omne tempus *1. Tim. 2.*
ad breues quasdam orationes emit- *lect. 1.*
tendas,
C